

ALLÒ QUE BUSQUEM

Allò que busquem va néixer mentre feia El Camino per madurar-la poc a poc, a foc lent, mentre viatjava per França.

En unes d'aquelles etapes perdudes pels camps de Castella, recordo una conversa amb un noi de Tenerife en la que em va explicar que el camí és una analogia de la pròpia vida. Quan el comences, l'energia i la rauxa van de la mà! t'empenyen per arribar ràpid als llocs, no et deixen parar massa atenció en els detalls, et fan obviar els que tens al voltant i inclús competir per arribar el primer. La síntesi de tot plegat és que no et deixen gaudir del trajecte ja que el teu cap està en el destí final. Diria que potser, quan som nens o adolescents, també som d'aquesta manera, oi?

Cap a la meitat del recorregut, te n'adones del veritable significat del Camí: el més important no és el destí o ser el primer sinó el viatge que vas fent dia a dia. El Camí et regala mil llocs encisadors, et fa apreciar l'aigua que beus un dia de calor o un arbre perdut dalt d'un turonet, assaborir una rialla d'un peregrí que potser mai més tornaràs a veure etc. Són tantes les coses que et pot regalar un dia caminant...La rauxa i l'energia es van esvaint per donar pas al gaudir, el seny i la reflexió.

Per últim, en les darreres etapes, arriba la maduresa i la vellesa on gaudeixes del dia a dia, del teu present, del que has aconseguit en el viatge i de la gent que la vida t'ha deixat conservar. La nostàlgia conviu amb tu conviu i et fa recordar tots els llocs, estones i persones que han passat pel teu camí. Alhora, entens que hi ha més passat que futur i que poc a poc vas arribant a la famosa catedral, el destí final.

Aquesta cançó explica tota aquesta metàfora vital i del que tots busquem mentre fem el camí de la vida: l'anhelada felicitat i la utopia que la fa possible.

Bon camí!

Lletra

Buscant aquell lloc plegats,
cercant un instant que es faci etern,
que duri, que sigui, no marxi mai de mi.

Seguint una fita, potser un destí?,
sota el sol rogent que es fon amb tu,
que et besa, que et crida, t'apropa a allò diví .

**L' indret on tothom vol parar,
on el silenci es fa cançó.**

Fem via a través, el camí és difús,
Sovint l'amor sembla confús,
et mata, et mima et fa tirar endavant.

Miratges confusos, venen i van,
passem per oasis recer de molts,
que esbrinen, que exploren el sentit de tot.

**L' indret on tothom vol parar,
on el silenci es fa cançó,
on la utopia fa real,
allò que busquem.**

I el trobo amagat qui sap on,
una sensació, m'apropo a tu,
no penso, no parlo només hi som els dos.

Et prenc de la mà mirem cansats,
el nostre horitzó borrós o clar,
És lluny o proper, eteri com el vent.

L' indret on tothom vol parar...